По п’ять хвилин ніжности треба було їхати на край світу з двома пересадками. Спочатку метром. Потім в автобусі. А далі маршрутне таксі. Його будинок стояв біля самої траси. Він був останнім у ряду однакових дев’ятиповерхівок. Далі починалися приватні будиночки сільського типу із садочками, а ще трохи далі стіною стояв ліс. Справжній край світу. Повз вікна його помешкання проносилися величезні вантажівки й міжміські автобуси. Із його вікон на останньому поверсі було видно щит на трасі при в’їзді в місто. Восени біля його будинку гули потойбічні вітри, а взимку його заносили космічні буревії.

Зараз теплий весняний вечір. Небо стає ледь рожевим, але до темряви далеко. Він подзвонив і сказав, що до дев’ятої буде вдома сам, і, якби в неї раптом були вільні п’ять хвилин і вона раптом опинилася в його районі, він радо почастував би її білим мартіні й чорними оливками, але він не може запрошувати її так далеко, це тільки в тому разі, якщо вона раптом випадково опиниться десь поблизу. Ті запрошення були нечастими. Та коли вони траплялися, вона кидала все й вирушала в дорогу, щоб раптом ніби ненароком опинитися там, де він мешкав.

Дорога була нелегка. В метрі ще сяк-так можна було дихати. А в автобусі людей було так багато, що вона ледь вилізла на потрібній зупинці, автобус, пихкаючи, повіз кудись далі решту людей, напівмертвих від денної втоми й вечірньої задухи. А вона приречено стала в довжелезну чергу на маршрутку, підраховуючи, в третій чи в четвертий мікроавтобус вона зможе сісти. Щоб раптом ніби ненароком опинитися в районі дев’ятиповерхівок при виїзді з міста.

Але поки не їде навіть перша маршрутка. Жінка у хвості черги дивиться на годинник і думає, чи встигне вона сьогодні отримати свої п’ять хвилин ніжности, які завжди даються їй такою дорогою ціною. А може, як завжди, в такі хвилини думає вона, якби все це було вдома під боком, не було б цього щему, цієї ілюзії повноти буття?.. Маршрутки нема. Треба йти пішки, звідси вже недалеко. Хвилин двадцять ходу. Їхати дві-три хвилини. Але ж скільки чекати! Треба рушати пішки! Вже

темніє! Простоявши в черзі, вона може опинитися в потрібному місці вже після дев’ятої.

І вона рушила пішки. Ось вже ті дев’ятиповерхівки замріли на обрії. Коли бачиш мету, йти легше. Вона не йтиме смердючими бетонними подвір’ями біля сміттєвих баків і баб на лавках. Піде вздовж траси. Сонце вже сіло. Але ще зовсім світло. Як завжди, на підході, серце забилося, як у юної дівчини. Я сама вирішила приїхати сюди ніби ненароком. Ніхто не змушував мене. Це мій вибір. Моя свобода. Вона швидко йде по тротуару біля траси. Людей нема. Тільки летять шалені авта. Здається, всі вони несуться на забороненій швидкості.

Коли її підхопили під руки двоє хлопців, затягли на заднє сидіння старого автомобіля, який на мить зупинився, а потім рушив по шосе, вона ще за інерцією продовжує думати, яку неймовірну ціну щоразу платить вона за ті п’ять хвилин ніжности, котрі зрідка дарує їй доля. А тим часом ця ціна, як під час великих фінансових криз, різко підскочила і стала таки неймовірною. Авто летить по трасі. Місто лишилося позаду. П’яні хлопці з обох боків міцно тримають її за руки. Переднє місце поряд із водієм вільне. Салон цього брудного старого автомобіля весь порізаний. Їй на голову з дірок на засмальцьованій дерматиновій обшивці падає жовтий поролон. За кермом старший мужик напідпитку обмінюється із задніми матюковими репліками, яких вона не розуміє.

Куди вони її везуть? В ліс, на який вона не раз дивилася із його вікна? Згвалтують, заріжуть і кинуть, ледь притрусивши глицею. А може, спочатку заріжуть, а потім згвалтують. І ніхто не довідається, як жінка, не дочекавшися маршрутки, бігла по трасі по свої п’ять хвилин ніжности. А коли її все-таки розшукають, ніхто з друзів і родичів не збагне, що робила вона тут, на краю світу, на краю міста, на межі буття й небуття. Немає сенсу ні кричати, ні випручуватися. Вона захотіла глянути на годинник, скільки ще до дев’ятої. Але негідник ліворуч міцно тримає її руку. Чому жінки такі дурні? Чому я не шкодую за загубленим життям? Чому шкодую лише за неотриманою ніжністю?

Раптом двигун заглух, авто різко стало. А авто, що їхало ззаду, врізалося в нього. Із заднього авта вийшли двоє мужчин, почалися гнівні розборки. Власник заднього авта по мобільному викликає міліцію.

– Випустіть мене! – кричить полонянка і смикає обидві руки. Горе-викрадачі забувають про свою здобич, гучно матюкаються із власниками автомобіля, якому щойно заподіяли шкоди. Вони вже не тримають її за обидві руки. В них інші турботи. Один із них, той, що ліворуч, виходить, лишає розчинені дверцята. І вона тікає, витягши свою сумочку з-під сідниці того, що сидить праворуч. Перелазить через металевий парканчик посередині траси, і, маневруючи між колесами швидких авт на трасі, зупиняє одне з них. Сідає поряд з водієм. Просить висадити її біля дев’ятиповерхівки при в’їзді до міста. Нервово розкриває сумочку, щоб знайти гроші для водія, і тут бачить, що то не її сумочка. Замість кількох десятків гривень у відділенні для грошей лежать кілька сотень зелених. Вона злякано заклацує сумочку, з якої пахне дорогими парфумами. Так, в неї була зовсім не така сумочка. Цю носять на коротенькій лакованій ручці. А її одягалася на плече. Тепер їй по-справжньому страшно. Хтось розповідав, – чи про це писали у "Вечірньому Києві"? – про жахливих гвалтівників, які люблять робити це діло, попередньо випустивши жертві кишки. Вмить згадалася дуже давня і давно відболіла порожнинна операція, яку колись їй починали робити без знеболення. Згадався той біль, і жах, і матюки хірургів. Вона заквапилася шукати в сумочці таблетки валеріяни, а потім знов згадала, що сумочка не її.

– Тут вийдете? Я не можу з’їжджати з траси.

– Ой, дякую! Дякую! – Вона все-таки простягла водієві одну з великих купюр з несвоєї сумочки.

– Та сховайте ви гроші! Тільки виходьте швидше. Тут не можна стояти.

Вона вийшла. І побачила, що вже зовсім темно. В небі блимають зорі. Світить повний місяць. В його дев’ятиповерхівці горять майже всі вікна. Там кипить життя. Зараз лише п’ятнадцять по дев’ятій. З помешкань на першому поверсі пахне смаженою цибулею. Вона здригнулася від страшної судоми, затулила рота рукою й відступила в темряву, до темних кущів, якщо раптом знудить. Але повіяв вітерець, запахло бузком, і їй стало легше.

Вона розшукала телефон на стіні його будинку. Але в знайденій сумочці нема телефонної картки. Тільки весь час плутаються непотрібні великі купюри, ах, Господи, а в моїй сумочці була зовсім нова картка на сто двадцять хвилин, так, а чи був там паспорт? Тепер ті негідники можуть знайти її, і тоді вже доведуть справу до кінця... Так, здається, паспорта там не було, але було посвідчення з роботи, буде морока його поновлювати, і так само по ньому можна її знайти... І тільки зараз вона помічає, що її сумочка висить у неї на плечі, певне, ще відтоді, як вона йшла вздовж траси, поспішаючи по свою скупу порцію ніжности. Добре, що ніхто не звернув уваги на жінку з двома сумочками, одна на плечі, друга в руках, от комічне видовисько!

Поки вона, незграбно тримаючи під правою пахвою знайдену сумочку, шукає у своїй, яка висить на лівому плечі, телефонну картку, телефон займає група підлітків. Вони довго регочуть біля автомата, встромляють і висмикують картку, кличуть до дроту то Лєну, то Вітю. А вона нервово чекає неподалік, бліда розпатлана жінка з двома сумочками в руках. Її раз по раз хапають судоми нудоти, але рятує бузковий вітерець із темряви. Нарешті підлітки звільняють телефон. Вона набирає його номер.

Їй кажуть, що він уже ліг спати. Ще не було десятої, й вона зважилася зателефонувати вдруге. Була готова говорити "Покличте його, прошу, це дуже важливо!", але цього разу слухавку він узяв сам.

– Щось сталося?

– Так, якісь п’яні пики завезли мене в ліс, я втекла випадково!

– Де ти? Я зараз вийду.

Він вийшов, і вони стали під кущем бузку, і вона розповіла йому і про чергу на маршрутне таксі, і про те, як рушила пішки, і як опинилась у пошарпаному авті, де поролон сиплеться з дірок у дерматині, і як випадково вирвалася звідти, і про повернення до міста, і про чужу сумочку.

Він допоміг їй розібратися із вмістом тої сумочки, де крім грошей були тільки чиїсь губні помади й пляшечки парфумів. Не було ні документів, ні записника. Він сказав, щоб вона й не думала шукати ніяких власниць. Сама доля дає їй матеріяльну компенсацію за моральні збитки. Їй ще довго буде млосно від тих парфумів. Це зрозуміло. Але гроші, як відомо, не пахнуть, і навіть не смердять. І він переклав їх до її сумочки. А чужу протер хусткою, щоб у разі чого не лишилось ніяких відбитків пальців, і закинув її далеко в кущі. Нехай знайдуть місцеві шльондри. Він прекрасно розуміє, в такому стані їй важко самій вертатися додому. Зараз він попросить сусіда відвезти її.

І він лишив її у темряві, а сам наблизився до балкона на першому поверсі й розпочав розмову із голим до пояса дядьком. Спочатку чувся обурений голос, але він чи то запропонував гроші, чи то нагадав про якісь раніше надані послуги, і дядько невдовзі з’явився на порозі в сорочці й куртці, перевіряючи у внутрішній кишені посвідчення водія.

– Ходімо до гаражів, – він повів її поміж дев’ятиповерхівок.

– Вибач, я... може, недоречно зателефонувала...

– Все доречно. Головне, щоб ти нормально доїхала.

Так, наразі це головне. Від домашнього борщу й подружньої койки його, певне, не відлучать.

Сусід сказав чекати на доріжці, сказав, що під’їде за п’ять хвилин.

– Ти зачекаєш, поки він під’їде? – нервово спитала вона.

– Так, звичайно, звичайно.

Вони лишились самі у темряві серед густої весняної зелені. Він поклав їй руку на плече й прошепотів:

– Більше не запрошуватиму тебе в нашу далечінь. Тим більше ввечері.

Їй стало боляче. Навіщо вона скаржилася йому на цих покидьків? Чому не виїхала звідси самотужки? Врешті-решт, усе закінчилося добре. Звичайно, кінець міг бути не таким щасливим. Але все сталося саме так. Вона ще й наварила грошей в результаті цієї пригоди. Навіщо було демонструвати йому свою бабську слабкість? Вона звикла сама вирішувати свої справи. Завжди любила повторювати, що від чоловіка їй потрібні тільки п’ять хвилин ніжности. І найстрашніше – залишитися без них.

– А я думала, ти скажеш, що надалі зустрічатимеш мене біля маршрутки.

Він стиснув її міцніше, притяг до себе. Обережно торкнувся губами її чола, притулив її до грудей. Вона відчула його серцебиття. Так вони й стояли серед квіту бузку й шипшини, поки вдалині не засяяли фари. В ту ж саму мить він хутко відсторонився від неї.

В машині по дорозі назад вона знов пережила жах того, що могло статися з нею, від чого врятував Бог – або випадок. Або доля. Так, доля. І

та сама доля підкинула їй гроші – вона й сама не чекала від себе такої спритности! Витягла з-під сідниці того бевзя чужу сумочку, а її власна спокійно висіла в неї на плечі. А головне... головне, хоча побачення було неповним, і не було ні білого мартіні, ні чорних маслин, але свої вистраждані п’ять хвилин ніжности вона таки отримала.